

«Jo vull la pau – però no vull l’oblit.»

Marius Torres,

(Mas Blanc, 1 de setembre de 1942)

VOLEM LA PAU PERÒ NO L’OBLIT

Declaració del Govern de ciutat en complir-se 80 anys de la guerra i la revolució a Barcelona.

CIUTADANES, CIUTADANS:

US FEM SABER QUE:

- Ara fa 80 anys un grup de militars empès per civils, eclesiàstics i organitzacions feixistes, amb el suport de l’Alemanya nazi i l’Estat italià, va promoure la rebel·lió armada per destruir l’Estat democràtic republicà, i amb ell els primers drets nacionals assolits pels catalans en règim d’autonomia.
- Ara fa 80 anys, organitzacions obreres i homes i dones sense filiació expressa, amb el suport de la guàrdia civil i altres forces lleials a la república, van lliurar combats als carrers de la ciutat durant tot el dia finalitzant amb la victòria sobre els colpistes. A la ciutat va quedar una empremta de mort que mai s’hauria produït sense la rebel·lió. Lamentem tots els morts sense distinció perquè la humanitat és una actitud i un valor que ha de formar part de la ètica política. Honorem públicament i solemne als homes i dones que van defensar la Barcelona popular i igualitària i els drets socials i nacionals assolits. Valorem els seus actes i els assumim com una part de la tradició política de la millor Barcelona, la de les associacions, clubs, ateneus i organismes d’autogestió que han constituït i constitueixen el teixit democràtic de la ciutat.
- Ara fa 80 anys, la participació decisiva de treballadors i treballadores en la derrota de la rebel·lió va commocionar l’estructura de poder polític, econòmic, cultural i educatiu, generant canvis profunds.
- Ara fa vuitanta anys, homes i dones de seixanta nacions diferents van venir per defensar la democràcia, la llibertat i la igualtat; molts eren refugiats del feixisme que avançava per Europa, van constituir les Brigades Internacionals i ens van defensar. Nosaltres els donem gratitud per sempre perquè són exemple de solidaritat i fraternitat.
- Ara fa 80 anys les dones van ser presents, com mai abans, en la direcció de sindicats i dels partits, als consells obrers de les empreses col·lectivitzades, als organismes nous de la Generalitat, als governs municipals. La seva veu intervingué en les decisions que afectaven el conjunt de la col·lectivitat tot fent un pas important en la democratització de les relacions de gènere.
- Ara fa vuitanta anys, Barcelona va acollir milers de refugiats procedents de l’Espanya ocupada per l’avenç feixista, i amb ells vam compartir els recursos escassos, el menjar, l’habitatge, l’escola, la por, les bombes i l’anhel de victòria.
- Ara fa vuitanta anys, Barcelona va acollir el govern de la República i el govern del País basc. Junts vam resistir i junts vam perdre la guerra. Junts vam passar la

frontera. Junts vam ser refugiats. La memòria del refugiat republicà, maltractat i menystingut, és el fonament de la nostra solidaritat amb els que fugen de la guerra. Solidaritat defineix el passat de la Barcelona que nosaltres volem i que ha de ser present en l'expressió identitària de la ciutat.

- Avui, 19 de juliol de 2016, 80 anys després, la gran majoria de ciutadans i ciutadanes no té cap responsabilitat en la guerra en cap dels seus sentits. Però porten una responsabilitat particular. El record de la guerra i de tot el que la va acompanyar forma part de la nostra existència de manera diversa i fonda, i per alguns és una part pesada de portar encara que no s'hagi viscut. La memòria de la guerra forma part de la nostra identitat perquè els actes no finalitzen amb els qui els van protagonitzar, els actes es transmeten; i acceptar el desastre de la guerra com una cicatriu que queda en la complexa identitat de la ciutat i la ciutadania és un exercici de realisme.
- Per aquest motiu volem la pau, però no volem l'oblit.

El Govern de la ciutat de Barcelona

Barcelona, 19 de juliol de 2016